

Francisco Javier
Castiñeira
Izquierdo

Secretario xeral do
Concello de Santiago
de Compostela

**Comentario sobre a Sentencia
119/1995, do 17 de xullo,
do Tribunal Constitucional,
respecto dunha presunta vulneración do dereito
de participación nos asuntos públicos,
recoñecidos no art. 23.1 da CE, en relación co
trámite de información pública no procedemento
de elaboración e aprobación dos instrumentos
de planificación urbanística**

 presente comentario ten por obxecto o estudo e conclusións sobre a Sentencia 119/1995, do 17 de xullo, do Tribunal Constitucional, mediante a que se desestima o recurso de abeiro nº 773/1993 contra a Sentencia da Sala 3ª do Tribunal Supremo, estimando o recurso de apelación formulado contra a sentenza dictada pola Sala do Contencioso-Administrativo do Tribunal Superior de Cataluña e contra o acordo do Pleno do Concello de Barcelona sobre aprobación provisional dun plan especial. A cuestión controvertida versa sobre unha presunta vulneración do dereito de participación nos asuntos públicos recoñecido no art. 23.1 da CE.

Foi ponente o Excmo. maxistrado D. Tomás S. Vives Antón, que expresa o parecer da sala.

I.

Introducción

O carácter preceptivo do trámite da información pública na elaboración dos instrumentos de planeamento urbanístico, previsto no art. 114 da Lei do solo (Texto refundido aprobado polo Real decreto lexislativo 1/1992, do 26 de xuño), en relación co establecido nos artigos 128 a 130 do Regulamento do planeamento urbanístico, non significa unha concreción legal do dereito fundamental á participación cidadá nos asuntos públicos, recoñecido no artigo 23.1 da CE, senón a determinación no ámbito da elaboración e aprobación dos instrumentos ou figuras do planeamento urbanístico das prescricións contidas nos apartados a) e c) do artigo 105 da CE, que garanten a audiencia dos cidadáns interesados nos procedementos para a elaboración e produción das disposicións e actos administrativos que lles afectan.

O aserto efectuado no parágrafo precedente anticipa sinteticamente a conclusión da resolución fundamentada nos considerandos da sentenza obxecto do comentario, o estudo da cal pasamos a desenvolver estruturado nos apartados que se suceden.

II.

Cuestión central

A descrición dos feitos simplifícase mencionando que o Pleno do Concello de Barcelona aprobou inicialmente un Plan especial de desenvolvemento de zonas verdes e deportivas (parque urbano no sector de piscinas e deportes de Barcelona), sometendo o devandito expediente a información por un prazo de dous meses, e presentando durante o dito prazo alegacións os recorrentes. Transcorrido o dito prazo, o promotor do plan presentou un texto introducindo modificacións que foron consideradas favorablemente polo Pleno do concello do acordo de aprobación provisional, sen abrir novo trámite de información pública.

En relación cos feitos descritos, a cuestión central que formula o recurso de abeiro consiste en determinar se a omisión por parte do Concello de Barcelona da apertura dun

segundo trámite de información pública antes da aprobación provisional dun plan especial (obriga prevista no momento do acordo impugnado no art. 130 do Regulamento de planeamento e na actualidade considerada nunha norma de rango legal ó incluírse no art. 114 do R.D.-L. 1/1992, do 26 de xuño, para o suposto de que coas modificacións se introducisen novos criterios que significasen cambios substanciais nas solucións achegadas na aprobación inicial do planeamento), pode traducirse non só nunha infracción da legalidade controlable polos tribunais ordinarios, senón tamén nunha violación do dereito fundamental á participación directa nos asuntos públicos, garantido no art. 21.1. da CE; postura que cos recorrentes compartía o Tribunal Superior de Xustiza de Cataluña, o veredicto do cal foi favorable ás súas pretensións e que admitiu para a súa tramitación a vía procesual aberta pola Lei 62/1978, de protección xurisdiccional dos dereitos fundamentais, elixida polos recorrentes ou ben, coincidindo coa sentenza revisora do Tribunal Supremo, se debe soste-la inadecuación da dita vía procesual por considerar que os termos do litixio se centran tan só en controversias sobre a aplicación da lexislación ordinaria, non afectando por conseguinte ós dereitos fundamentais e desestimar, en consecuencia, a demanda presentada polos interesados.

III.

Tese do ministerio público

O fiscal parte dunha cuestión formal co obxecto de delimita-lo obxecto do recurso. Refírese á necesidade de sinalar cal é a resolución realmente recorrida xa que, aínda que na demanda de amparo se impugnan tanto a sentenza do Tribunal Supremo coma o acordo do concello polo que o recurso de amparo estaría fundamentado no apartado 3 do art. 43 LOTC: "O recurso só poderá fundarse na infracción por unha resolución firme dos preceptos constitucionais que recoñecen os dereitos ou liberdades susceptibles de amparo", aduce o ministerio público que "en realidade unicamente se impugna a resolución xudicial, e iso porque a suposta vulneración do dereito a participar nos asuntos públicos atribuída ós actos administrativos foi resolta pola

concesión de amparo xudicial na primeira instancia e porque as supostas violacións do dereito invocado teñen causas diferentes nas resolucións administrativas –que se basearon en que as modificacións non foron substanciais– e na sentenza –que se baseou exclusivamente na imposibilidade de utiliza-la canle procesual seguida para emitir un xuízo de legalidade ordinaria–”. É dicir, para o fiscal a cobertura do recurso de amparo prestaríaa o art. 44 LOTC, que se refire ás violacións das liberdades e dereitos susceptibles de amparo que tivesen a súa orixe inmediata ou directa nun acto ou omisión dun órgano xudicial cando, entre outros, se cumprise o requisito de ter esgotado tódolos recursos utilizables dentro da vía xudicial.

Unha vez delimitado o obxecto do recurso e, ó examínala presunta violación de dereitos fundamentais, coincide cos postulados dos recorrentes en que a cuestión que se instrúe xira arredor do art. 23.1 e non tanto sobre a tutela efectiva amparada no art. 24.1, ambos da CE. Para este efecto pasa a analiza-la especial lexitimación que posúan os recorrentes para participar no asunto público de referencia. Partindo da consideración achegada nos fundamentos xurídicos da STC 51/ 1984, do 25 de abril e, en relación coa doutrina contida nas sentencias do 4 de maio de 1989 e 15 de febreiro de 1990 (números 79 e 24 respectivamente) lembra que, “... o Tribunal Constitucional debe revisar, se a iso é instado na vía de amparo, se a interpretación da legalidade configuradora dos dereitos fundamentais se levou a cabo *secundum constitutionem* e en particular se, dados os feitos apreciados polo órgano xudicial, a aplicación da legalidade puido afectar á integridade do dereito fundamental comprometido, pois de non ser así os dereitos fundamentais de configuración legal quedarían degradados ó plano da legalidade ordinaria e excluídos do control do abeiro constitucional”.

Claro está que, a través destas consideracións de tipo formal, o fiscal xa está presupoñendo o fondo do asunto, é dicir, tomou posición en torno ó concepto do dereito á participación nos asuntos públicos, protexido como dereito fundamental polo art. 21.1 CE, por iso comparte cos recorrentes que o dereito de configuración legal contido no art. 114 da vixente Lei do solo, desenvolvido nos arts. 128 a 130 do Regulamento de planeamento urbanístico, se refire á información pública como unha concreción de legalidade

ordinaria do máis amplo dereito á participación consagrada na repetida norma constitucional, e insiste en que “a garantía dun dereito de configuración legal esixe analizar no mesmo proceso de protección dos dereitos fundamentais se se cumpren os requisitos legais para o seu exercicio”.

A tese do ministerio público constitúe un *prius* en relación coa actividade do Tribunal Supremo na resolución da sentenza solicitada de amparo, posto que este se basearía nun xuízo de simple legalidade, consistente en se a determinación dos cambios que supostamente levarían consigo segundo o postulado dos recorrentes, a apertura dun novo período de información pública, foran ou non substanciais no sentido de altera-lo modelo do planeamento e en definitiva de producir indefensión no correspondente procedemento para a adopción do acordo.

Non obstante, como queira que o Tribunal Supremo revogou a Sentencia do Tribunal Superior de Cataluña ó desestimar que a vía procesual prevista na Lei 62/78 non era a correcta por non tratarse da protección de ningunha presunta violación de dereitos fundamentais, non entrou como tribunal de apelación a examina-la cuestión anteriormente exposta, polo que o fiscal non comparte cos recorrentes a solicitude de que se anule a sentenza do Tribunal Supremo sen retrotrae-las actuacións.

Por conseguinte, o fiscal propón que “... se dicte sentenza estimatora do presente recurso de amparo, se deixe sen efecto a sentenza recorrida e se retrotraia o procedemento ó momento inmediatamente anterior para que a Sala Terceira do Tribunal Supremo dicte nova sentenza na que, apreciando a concorrencia ou non do requisito de “substancialidade” das modificacións introducidas no plan, confirme a sentenza de instancia ou declare que non se dan os requisitos legais para o exercicio do dereito fundamental de participación directa nos asuntos públicos establecidos no art. 23.1 CE”.

É dicir, o ministerio público revela con claridade a súa postura na proposta, considera o trámite de información pública no procedemento de elaboración e aprobación das figuras de planeamento como unha concreción legal do dereito á participación cidadá nos asuntos públicos consagrado como un dereito fundamental no art. 21. 1 CE, se ben no suposto que nos ocupa a interdicción deste dereito

quedará condicionada á transcendencia substancial ou non das mencionadas modificacións posteriores á aprobación inicial.

IV.

Fundamentos xurídicos da sentenza

Co obxecto de aborda-lo comentario dos distintos aspectos xurídicos tratados na sentenza estímase conveniente distribuí-lo estudo da mesma entre os puntos que a continuación se relacionan:

A. Alcance e contido da “participación nos asuntos públicos” como dereito fundamental

O art. 23.1 da nosa Constitución refire que “os cidadáns teñen dereito a participar nos asuntos públicos, directamente ou por medio de representantes libremente elixidos en eleccións periódicas por sufraxio universal”. A cuestión para o alto tribunal radica en determina-lo contido dunha expresión, tan ampla e vaga ó mesmo tempo, como a de “asuntos públicos”, que na súa acepción literal puidese servir de fundamento para a tutela de calquera dereito que se basease nun interese superior ó simplemente privado; por iso o tribunal “se desmarca” desta consideración literal, examinando a súa concepción constitucional como ben protexido e necesitado da tutela implícita do art. 53 CE, en relación coas demais normas constitucionais.

Coa pretendida finalidade, a participación cidadá reflectida no repetido precepto constitucional analízase nas súas dúas modalidades, segundo se trate do exercicio directo ou por medio de representantes.

1º. A participación por medio de representantes

Os fundamentos xurídicos da sentenza, na liña e co apoio dunha xa consolidada doutrina do Tribunal Constitucional (á que despois nos referiremos no correspondente apartado destes comentarios), considera que en relación coa posibilidade desta participación a Constitución concreta

que se trata de representantes elixidos en eleccións periódicas por sufraxio universal, o que apunta, sen ningún xénero de dúbidas, á representación política, con exclusión doutras posibles representacións de carácter corporativo, profesional, etc. Así o vén entendendo de forma constante e uniforme este tribunal que, ó realizar unha interpretación conxunta dos dous apartados do art. 23 CE, e deixando agora á marxe o dereito de acceso ás funcións públicas, afirmou que neles se recollen dous dereitos que encarnan a participación política dos cidadáns no sistema democrático, en conexión cos principios de soberanía do pobo e do pluralismo político consagrados no art. 1 da Constitución (STC 71/1989, fundamento xurídico 3º). É dicir, como precisan os propios fundamentos xurídicos, a garantía do dereito a que os representantes elixidos poidan cumprir-las funcións encomendadas está intimamente correspondida polo principio democrático como manifestación da soberanía popular, protexido coa cobertura do dereito fundamental recollido nos apartados 1 e 2 do art. 23 CE.

2ª. A participación directa

O tribunal considera que a interpretación deducida da análise efectuada desde a perspectiva do dereito a participar mediante representantes, é perfectamente trasladable á participación directa; así, sinala que aínda que se pronunciou anteriormente con menos frecuencia sobre esta modalidade, sen embargo cando se referiu á análise dos preceptos constitucionais relativos ás distintas consultas populares (arts. 92, 149.1.32, 151, 152.2, 167.3 e 168.3), “tódolos preceptos enumerados se refíren a distintas modalidades de referendo e, en última instancia, ó que tradicionalmente se veñen considerando formas de democracia directa, é dicir, a aqueles postos nos que a toma de decisións políticas se realiza mediante un chamamento directo ó titular da soberanía”, supostos que o tribunal manifesta de carácter taxativo, ós que habería que engadírlle-lo réxime de concello aberto (art. 140 CE) e iniciativa lexislativa popular (art. 87.3 CE), xa que aínda cando coubese a posibilidade de que a lei ampliase a devandita participación a outros supostos, como afirma o fundamento 3º da STC 76/1994 (inciso recollido expresamente nos fundamentos desta sentenza), na Constitución “priman os mecanismos de democracia representativa sobre os de participación directa”.

3ª. *A participación política como dereito fundamental*

Dos argumentos expostos infírese facilmente que o tribunal, referíndose a ámbalos vertentes de participación, as delimita como susceptibles de dereitos fundamentais, distinguíndoas de “outros títulos de participación... configurados como dereitos subxectivos ou doutro modo” por reuni-lo adxectivo de “política” como manifestación da soberanía popular que normalmente se exerce a través de representantes (mandato representativo) e, excepcionalmente pode ser directamente exercida polo pobo.

En efecto, a participación como acepción de carácter xeral non esgota o seu contido nas previsións sobre a participación política referida; partindo do mandato contido no art. 9.2 CE para que os poderes públicos promovan as diferentes formas de participación, o constituínte incluíu distintos aspectos que aparecen repartidos polo noso texto constitucional (sen que sexa necesario que neste comentario se reproduzan os diversos preceptos, bastantes dos cales se mencionan na sentenza obxecto do presente estudio). Pero trátase de formas participativas que difiren en canto ó seu fundamento ou xustificación e, “a súa eficacia xurídica dependerá na maioría dos casos do que dispoña o lexislador”, sen que por conseguinte poida admitirse que se trate de modalidades do exercicio da participación política, prevista no art. 21 e, sen que sexan, en consecuencia, dereitos acredores da protección especial que outorga o repetido precepto en relación coas previsións do art. 53 CE. Naturalmente, dado o seu rango normativo, a garantía do dereito considerado no art. 21 require a intervención puntual do lexislador no ámbito concreto, pero, para evitar confusións coas disposicións legais que regulen aspectos participativos de índole social, cultural, económica, etc., alleas ó núcleo do conceptuado como “participación política” e que en termos prácticos non serían susceptibles de amparo, o tribunal, despois de citar precedentes doutriniais incluídos na STC 51/1984, do 25 de abril, conclúe o seu fundamento 5º co seguinte criterio clarificador:

“En consecuencia, para determinar se estamos ou non ante un dereito de participación política, encadrable no art. 23.1 CE, haberá que atender, non só á natureza e forma do chamamento, senón tamén á súa finalidade: só alí onde a

chamada á participación comporte, finalmente, o exercicio, directo ou por medio de representantes, do poder político –é dicir, só alí onde se chame o pobo como titular dese poder– estaremos no marco do art. 23.1 CE e poderá, por conseguinte, aducirse o dereito fundamental que aquí examinamos”.

B. Natureza xurídica do trámite da información pública previsto na normativa urbanística. A súa relación co contido do art. 105 CE

Como vimos, “o *quid* da cuestión” que levou o tribunal á desestimación da demanda a través da doutrina mencionada, foi que o deslinde e acoutamento do concepto de participación política non permite a súa extensión a calquera forma de manifestación de participación cidadá na defensa de lexítimos intereses e a súa inadecuación ó suposto de falta de información pública, obxecto do pretendido amparo.

Criterio máis amplo foi o sustentado pola Sala do Contencioso-Administrativo do Tribunal de Xustiza de Cataluña, en coincidencia cos recorrentes ó admiti-la vía procesual de impugnación, aberta pola Lei 62/78 para a defensa dos dereitos fundamentais. En principio, a Sala parte do mesmo razoamento que o Tribunal Constitucional ó afirmar que o dereito a participar nos asuntos públicos é un dereito constitucional, os destinatarios do cal son os cidadáns e a concreción do cal para o seu exercicio só necesita unha lexitimación legal; unha vez que esta norma aparece no mundo do dereito, a súa violación constitúe pola súa vez a vulneración dun dereito fundamental digno de tal protección.

Seguindo o criterio da Sala e cinguíndonos ó ámbito urbanístico, a participación dos cidadáns exerceuse a través do trámite de información pública, considérase este trámite un mecanismo para instrumenta-la súa lexitimación democrática e rexeita a súa incardinación dentro das previsións do art. 105 CE (o que conduciría a súa tutela á protección ordinaria) senón que para a Sala encaixa dentro da cobertura que proporciona o art. 52.2 CE. En definitiva, para a Sala supón un *plus* sobre a audiencia ó interesado (art. 105 a) “posto que non só a presupón en parte, senón que implica ademais unha forma de participación directa nos asuntos

de interese público, como é a ordenación urbanística, dirixida a tódolos cidadáns.

Aínda que, como se recoñece no propio fundamento 6º da sentenza que comentamos, non é misión da mesma entrar agora a determinar se o trámite de información pública é ou non unha concreción do art. 105 a) da Constitución, non obstante na práctica vai ser inevitable, non só para rebater dialecticamente os argumentos da sentenza revisada polo Tribunal Supremo, senón para situar de forma correcta a posición do trámite de información pública no ordenamento xurídico.

O propio fundamento 6º recolle implicitamente a xurisprudencia sobre esta cuestión, mencionando expresamente, ó analiza-las presuntas diferencias entre o trámite da audiencia e o de información pública, as sentencias da Sala Cuarta do Tribunal Supremo do 28 de outubro de 1988 e as da Sala Quinta do 11 de marzo de 1991, 9 de xullo de 1991 e 23 de xuño de 1994.

Así, en coincidencia coa xurisprudencia aludida e entrando na natureza xurídica do trámite de información pública, precisa que "... trátase dunha participación na actuación administrativa –prevista xa por certo, na lexislación anterior á Constitución–, que non é tanto unha manifestación do exercicio da soberanía popular como unha das canles das que nun Estado social deben dispoñer os cidadáns –ben individualmente, ben a través de asociacións ou doutro tipo de entidades especialmente aptas para a defensa dos denominados intereses “difusos”–, para que a súa voz poida ser oída nas decisións que lles afectan. O dito dereito, a relevancia do cal non pode ser discutida, nace, sen embargo, da lei e ten –cos límites ós que antes aludimos– a configuración que o lexislador queira darlle; non supón, en todo caso, unha participación política en sentido estricto, senón unha participación –de ningún xeito desdeñable– na actuación administrativa, de carácter funcional ou procedemental, que garante tanto a corrección do procedemento como os dereitos ou intereses lexítimos dos cidadáns. O feito mesmo de que estas formas de participación se articulen, como se dixo, a través de entidades de base asociativa ou corporativa, pon de relevo a súa diferente natureza respecto da participación política garantida polo art. 23 CE; esta, segundo declarou este tribunal, é recoñecida primordialmente ós cidadáns –*uti cives*– e non en favor de calquera

categoría de persoas (profesionalmente delimitadas por exemplo)... Este feito manifesta igualmente que non estamos ante canles articuladas para coñecer a vontade da xeneralidade dos cidadáns –nos distintos ámbitos nos que se articula territorialmente o Estado– precisamente no que ten de xeral, senón máis ben para oír, na maior parte dos casos, a voz de intereses sectoriais de índole económica, profesional, etc. Trátase de manifestacións que non son propiamente encadrables, nin nas formas de democracia representativa nin nas de democracia directa, incardinándose máis ben nun *tertium genus* que se denominou democracia participativa”.

V.

Recapitulación doutrinal

Nos fundamentos da sentenza menciónase a doutrina precedente do Tribunal Constitucional a través dalgunhas anteriores que substantivaron os criterios argumentados; baixo este epígrafe tan só pretendemos modestamente achegarlle algunha información ó estudio do asunto, referindo un breve resumo das sentencias máis significativas, xunto cos criterios doutrinais.

Entre as sentencias máis representativas está a referida expresamente como a pioneira 51/84, do 25 de abril, relativa á pretensión de amparo dun sindicato de funcionarios de Valencia contra a Sentencia da Sala 3ª do Tribunal Supremo do 10 de xuño de 1983, os fundamentos da cal citaremos. A STC 71/89, do 20 de abril, sobre recurso de amparo ante a daquela Audiencia Territorial de Barcelona (tratábase de que nun recuento electoral as papeletas lidas superaban o número de electores); sinala esta sentenza que o art. 23 é garante no seu nº 1 do dereito a participar nos asuntos públicos, o que leva consigo “á parte de poder facelo directamente nos supostos que proceda, mediante representantes libremente elixidos exercendo o dereito electoral activo”. En parecidos termos exprésase a STC 79/89, do 4 de maio, que resolve un recurso de amparo ante a Xunta Electoral da Zona de Ponferrada. Interesante é a STC 25/90, do 19 de febreiro, que falla a pretensión de amparo dun funcionario contra unha resolución da Delegación Provincial do Ministerio de Educación e Ciencia de Madrid que presuntamente lle impe-

día o acceso ó cargo de secretario dun colexio público; os fundamentos da sentenza (reiterados na posterior 212/93) sinalan que “o vínculo do dereito ó acceso a cargo público co concepto de representación política levounos a concluír que no noso dereito, sobre a base do art. 23.1, non todo dereito de participación ha de ser sempre un dereito fundamental”.

Por último, pola súa importancia en relación cos criterios máis xerais do que constitúe o dereito á participación nos asuntos públicos, e sobre todo en conexión coa análise da posición xurídica do trámite da información pública no procedemento de elaboración e aprobación dos instrumentos superiores de planificación urbanística, consideramos conveniente pola súa claridade conceptual a transcripción literal de parte do fundamento 3º da STC 51/84: “Trátase do dereito fundamental en que se encarna o dereito á participación política no sistema democrático dun Estado social e democrático de dereito, que consagra o art. 1º e, é a forma de exercer-la soberanía que o mesmo precepto consagra que reside no pobo español. Por iso, a participación nos asuntos públicos, á que se refire o art. 23, é en primeira liña a que se realiza ó elixi-los membros das Cortes Xerais, que son os representantes do pobo, segundo o art. 66 CE, e pode entenderse así mesmo que abrangue tamén a participación no goberno das entidades nas que o Estado se organiza territorialmente, de acordo co art. 137 CE. Por iso non se trata, como é manifesto, dun dereito a que os cidadáns participen en tódolos asuntos públicos, calquera que sexa a súa índole e a súa condición, pois para participar nos asuntos concretos requírese un especial chamamento ou unha especial competencia se se trata de órganos públicos, ou unha especial lexitimación se se trata de entidades ou suxeitos de dereito privado, que a lei pode, en tal caso, organizar”.

VI.

Conclusión

Os criterios fixados a través da oportuna fundamentación xurídica levan o tribunal a concluír, en correspondencia co escrito de alegacións presentado polo Concello de Barcelona, en distingui-la finalidade do trámite de informa-

ción pública daquelas consultas propias da participación política ou soportes da lexitimidade democrática das decisións adoptadas. No primeiro caso non se trata dun referendo senón, en todo caso, do exercicio do dereito-deber de colaboración cidadá para favorecer un maior acerto na decisión administrativa ó subministra-la información ou coñecementos oportunos á vez de resultar un trámite que reviste o procedemento de elaboración do planeamento urbanístico da canle necesaria para a defensa dos intereses individuais ou colectivos potencialmente afectados pola decisión correspondente, constituíndo o nexa fundamental que configura a garantía (audiencia) e participación (posibilidade de alegacións). Como se di no repetido fundamento 6º, este chamamento ós interesados posúe unha grande relevancia dentro do marco que ás distintas formas de participación lles ofrece o mandato contido no art. 9.2 da Constitución.

Agora ben, o exposto no último inciso do parágrafo anterior, aínda sendo importante para os efectos que nos ocupan, non constitúe un mandato a infracción do cal posibilite a cobertura da protección que para un dereito fundamental confire o art. 53 2 CE, pois a lexitimidade na aprobación dun plan outórgalla a decisión do concello, órgano de representación democrática (art. 140), con independencia dun maior ou menor apoio dos interesados no correspondente trámite; por iso, como di o escrito de alegacións presentado polo concello, “non se pode descoñecer que ó selo municipio unha instancia representativa, na que os órganos de goberno son directamente elixidos polos cidadáns, é a intervención de tales órganos a que cumpre desde o punto de vista constitucional a participación destes. Os actos administrativos impugnados son expresión da dita participación e colman nunha democracia representativa o contido do dereito fundamental aquí implicado. Por iso, a pretensión dos recorrentes significa a debilitación, cando non o cuestionamento, do sistema de goberno representativo”.

En consecuencia, sentada a premisa de que a participación no mencionado trámite non deriva ou resulta concreción legal do establecido no art. 23.1 da Constitución, o debate sobre o obxecto do litixio desprazaríase cara ó exame dunha cuestión técnica de estricte legalidade infraconstitucional (probablemente a análise das modificacións introducidas trala aprobación inicial do plan especial, para ver se son ou non tan esenciais que determinen a apertura dun

novo prazo de información pública, previa á aprobación provisional, de se-lo caso), allea, por conseguinte, ó xuízo de legalidade que merece a implicación dun dereito fundamental de tal maneira que, como conclúen os fundamentos da sentenza, “en consecuencia, a infracción que se denuncia na presente demanda de amparo, aínda que se produciase efectivamente, non podería traducirse nunha vulneración do art. 23.1 CE, polo que procede a desestimación do recurso”.

FALLO

En atención a todo o exposto, o Tribunal Constitucional, pola autoridade que lle confire a Constitución da nación española,

Decidiu

Desestima-la presente demanda de amparo.